

SVERIGES FÖRSTA S. M. I SLALOM

av Ivar Holmquist

När svensk skididrotts historia en gång skrives, kommer 1937 säkerligen att betraktas som ett märkesår, ty då avhöllos för första gången tävlingar om svenska mästerskapet i slalomåkning. Under många år har Skidfrämjandet kämpat för att väcka och utveckla intresset för utförsåkning i dess moderna former. Mycket motstånd har varit att övervinna. Instiftandet av svenskt mästerskap i slalom betecknar emellertid ett genombrott och en obestridd framgång för de nya idéerna.

Skididrotten räknar i vårt land ett större antal utövare än någon annan idrott. De aktiva skidlöparna återfinnas i alla åldrar och alla samhällsställningar, bland kvinnor i minst lika stort antal som bland män samt i alla delar av vårt avlånga land från Riksgränsen i Norrbotten till Ystad i Skåne. Och skarorna ökas varje år. Till denna framgång har slalomåkning helt säkert kraftigt bidragit.

En gammal regel, tillämplig på all idrott, säger, att med ökad skicklighet ökas det nöje och den glädje, som idrottsutövandet skänker. Detta är i högsta grad fallet med skidlöpningen. En färd utför en snöklädd sluttning skänker en obestridd känsla av fröjd; ju snabbare och säkrare den är, desto större är tjusningen. Därför blir det även något av fest över övningar på skidor, när de bedrivs å solbelysta fjällsidor med snö, som fräser om skidbrättena. Skidlöpningen blir roligare för den som behärskar utförsåkning. Denna behärskning vinnes enklast och pålitligast genom övningar i slalom och störtlopp. Skididrottens för varje dag alltmer ökade popularitet får därför i icke ringa grad tillskrivas det ökade intresset för dessa övningsgrenar.

Slalomåkning härstammar från Norge, där telemarkingarna redan i mitten av 1800-talet kallade sina tävlingar i utförsåkning för "slalaam". Ordet är sammansatt av "sla", som be-

*Gunnar Dyhlén en av slalomsporens främste förkämpar
i vårt land. P. Flood foto.*

tyder sluttning, och "laam", som betecknar spår eller löpa. Tävligen försiggick i en utförsbacke med diverse hinder såsom stup och smala slingrande passager. Telemarkingarnas terränghopp tilldrogo sig stor uppmärksamhet och blevo upprinnelsen till backhoppningen. Denna tävlingsgren blev som bekant mycket omhuldad i Norge, under det att slalomåkingen i övrigt råkade i glömska.

I början av 1900-talet fördes skididrotten till alpländerna, där slalomåkingen, vilken passar utmärkt i alpin terräng, snart kom till heders. Särskilt i Österrike utbildades flera olika "skolor", och mellan dessa stod striden het angående förträffligheten av de av dem förfäktade olika systemen, uppbyggda antingen på telemark- och kristianiasvängar eller på

stämsvängar. Dessa strider fortsatte till långt fram på 1930-talet, men så småningom hava åsikterna sammanjämkats och ytterligheterna avslipats. Ganska allmänt synes man numer vara ense om, att utbildningen i utförsåkningsteknik vid Hannes Schneiders berömda skidskola i St. Anton i Arlberg är byggd på riktiga grunder.

All idrott inbjuder till tävling och helt naturligt dröjde det icke länge, innan tävlingar i utförsåkning anordnades. Dessa kommo att omfattas med särskilt intresse av en skara engelsmän, vilka varje vinter med Arnold Lunn i spetsen samlades till Mürren i Schweiz för att idka skididrott. Här utformades även tävlingsregler för "slalom" och "störtlopp" (Downhill). De engelska reglerna hava tjänat som förebild för såväl de internationella som de svenska tävlingsreglerna.

Vid en *slalomtävling* prövas den skidtekniska färdigheten, förmågan att behärska hastigheten och att svänga under olika förhållanden. Den tävlande skall tvingas till omväxlande långa och korta svängar, svängar i hård fart och i långsammare tempo, svängar i mer eller mindre brant sluttning o. s. v. En slalombana utprickas med hjälp av flaggor på stänger, slalomflaggor, som ordnas parvis till portar av ungefär 3 m bredd, genom vilka den tävlande måste passera. Banan skall vara väl tilltrampad, så att alla tävlande få i möjligaste mån likartade förhållanden.

Fallhöjden på en slalombana bör vara 75—100 m och banans längd 300—400 m. Enligt Svenska skidförbundets tävlingsregler¹⁾ skall fallhöjden å bana för svenskt mästerskap vara minst 100 m och för distriktsmästerskap minst 75 m.

Tävlande åker banan två gånger och den sammanlagda tiden avgör tävlingen. Ett visst, före tävlingens början bestämt antal av de tävlande få deltaga i den andra omgången. Härigenom vinner man, att tävlingar med stort antal deltagare icke behöva draga ut allt för länge på tiden.

Vid flaggport tilldelas den tävlande fel, som icke med båda skidorna passerar mellan flaggstängerna. Om *en* skida är utanför porten, erhålles enkelt fel, och om även den andra

¹⁾ Se Svensk skidkalender 1937, sid. 90 ff.

Olle Rimfors en slalomsporens främjare, organisatör och backbyggare. G. Schubert foto.

skidan med någon del skär över hålet, där flaggstången stått, erhålles dubbelt fel. Åker tävlande med båda skidorna utanför en flaggport, måste han vända och passera genom porten, i annat fall är han utesluten från tävlingen. Fel beräknas i visst antal sekunder, som läggas till åktiden.

Vid *störtlopp* har den tävlande i stort sett full frihet att själv välja väg mellan start och mål. För att upplysa den tävlande om lämpligaste vägen kan denna vara utflaggad, men den tävlande är icke bunden att följa flaggorna. Endast om terrängen på vissa ställen erbjuder farliga passager, uppsätts vid dessa flaggportar, genom vilka den tävlande måste passera. Fallhöjden på en störtloppsbanan bör vara minst 800 m. Denna fallhöjd kan uppnås genom att en bana med t. ex. 400 m fallhöjd åkes två gånger. Ett störtlopp är påfrestande. I de stora tävlingarna räknar man med medelhastigheter om 60—80 km i timmen. Såsom exempel på alpina störtloppsbanor

må anföras Kandahar-banan i St. Anton med en längd av 4,800 m och en fallhöjd av 940 m samt banan för Parsennderbyt i Davos 14,000 m lång med 2,046 m fallhöjd.

I Sverige kunna vi endast i fjälltrakterna finna störtloppsbanor av internationella mått. Störtloppet från Åreskutans topp ned till Åre station har en längd av 5,200 m och en fallhöjd av 1,000 m. Den s. k. Åre-bragden är alltså närmast jämförlig med Kandahar-tävlingen i St. Anton. Den bästa tid, som uppnåtts å Kandaharbanan är 3 min. 39 sek. Vid Åre-bragden 1937 sänkte Hans Hansson, Åre, det av Sigge Bergman föregående år satta rekordet från 5 min. 25 sek. till 5 min. 2.2 sek.

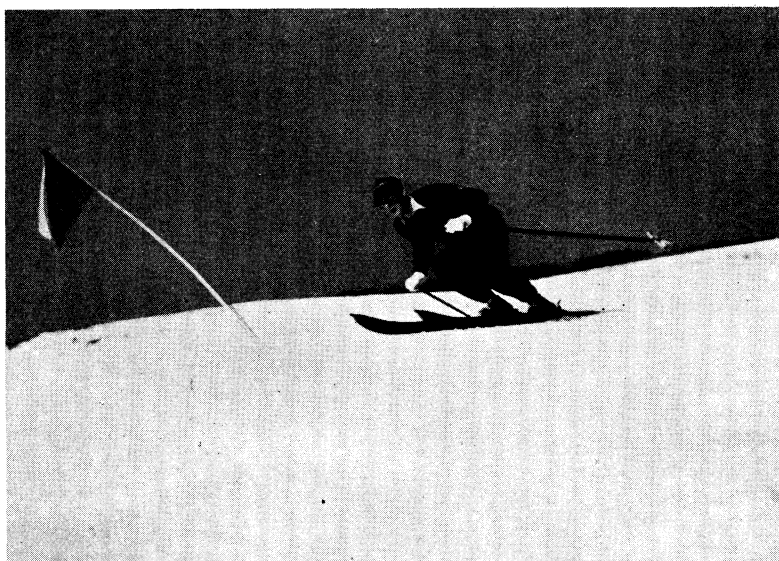
Störtloppsbanan i Riksgränsen har en längd av 1,500 m och en fallhöjd av 450 m. Den bästa tid, som registrerats på denna, är 1 min. 27.5 sek.

Slalom är ett skidtekniskt prov. Störtloppsåkaren åter får visa, hur han i praktiken kan använda det, som inlärts i slalombacken. I störtloppet kräves dock förutom skidskicklighet även förmåga att tåla hård fart, djärvhet, styrka samt snabbhet i omdöme och beslut, allt egenskaper, som äro av stort värde.

Slalom kommer till Sverige.

Till Sverige kom slalomåkning från alpländerna närmast på initiativ av Föreningen för skidlöpningens främjande. Påsken 1924 anordnade föreningen i Storlien en kurs i utförsåkningsteknik. Ledare var kaptén Gunnar Dyhlén. Därmed var isen bruten. Visserligen fingo både Skidfrämjandet och Dyhlén uppbära klander för nymodigheterna och för brist på hänsyn för det sätt, på vilket skidlöpning sedan årtusenden bedrivits i vårt land. Det nya stod icke att hejda. Dyhlén var outtröttlig. Han ledde skidkurser, han framställde propagandafilm — de flesta av Skidfrämjandets medlemmar hava säkerligen sett hans filmer "Hur Svensson blev skidlöpare" och "Tre män på skidor" — han skrev handledningar och han arbetade på förbättring av utrustningen, men så har han också haft glädjen se framgången av allt detta arbete.

År 1926 inbjöd Skidfrämjandet den österrikiske skidpion-

*Sigge Bergman, den svenska skidskolans förste chef.
Elegant tävlingsåkare.*

jären, överste G. Bilgeri, till en skidkurs, som avhölls i Sollefteå. Bilgeri var beundransvärd som skidåkare men än mer som skidlärare. Dessutom var han ett utmärkt exempel på skididrottens förmåga att långt in i medelåldern skänka sina utövare ynglingasinne och fysisk spänstighet. Bilgeris impulser verkade stimulerande på intresset för slalomåkning, ja, man kunde nästan tala om en "Bilgeri-feber".

Vid den första vinterolympiaden i Chamonix 1924 hade våra längdloparens bristande förmåga att åka utför blivit kraftigt påtalad. Under förberedelserna för den nästa vinterolympiaden, den i St. Moritz 1928, fick Dyhlén därför i uppdrag av Svenska skidförbundet att taga hand om träningen av längdloparna. Det anordnades en träningskurs, som förlades till Åre, där skidlöparna fingo göra grundlig bekantskap med utförsåkningstekniken. Eleverna sågo nog till en början med reservation på lärarens nymodigheter. Tveksamheten försvann

Sixtus Janson, Skidförbundets energiske ordförande, som skänkt även slalomporten sitt stöd.

dock snart och vid kursens slut förklarade samtliga, att de haft mycket att lära. Resultatet blev också, att alla tre medaljerna i 50 km-loppet gingo till Sverige, en glänsande framgång för de dyhlénska utbildningsmetoderna.

Dyhlén fick snart många efterföljare framförallt inom Skidfrämjandets led. Ett par av de främsta äro kaptan Olle Rimmers och löjtnant Sigge Bergman. Dessa reste på vintern 1934 till St. Anton för att hos Hannes Schneider förbättra sin skidfärdighet och förskaffa sig vidgad erfarenhet. Denna resa blev

av stor betydelse för vår skididrott. Marken var väl förberedd att mottaga de lärdomar, som Rimfors och Bergman förde med sig hem, och båda hava, var och en på sitt håll och på sitt sätt, gjort allt för att det inhämtade skulle bära frukt. Gemensamt utarbetade de Skidfrämjandets handledning "Slalom och störtlopp", vilken år 1935 tillställdes samtliga föreningens medlemmar. Denna instruktion i utförsåkningens teknik är den bästa i den vägen, som hittills utgivits i vårt land.

Skidfrämjandets skidskola.

Bergman fick även i uppdrag att efter mönster av skolan i St. Anton organisera Skidfrämjandets skidskola, vilken öppnades i Riksgränsen våren 1935. Skolan kom dock icke riktigt i gång förrän år 1936, då den under vintern var förlagd till Storlien och därefter på våren till Riksgränsen. Härmed fick skidundervisningen fastare form. Behovet av skolan bevisas bäst därav, att över 5,000 lektioner givits vart och ett av de två år skolan pågått. Då Bergman i slutet av förra året övergick till annan verksamhet, efterträddes han av löjtnant Åke Ditzinger, som ävenledes fått en grundlig utbildning hos Hannes Schneider. Vid skidskolan har under de senaste två vinternarna den österrikiske skidläraren Edmund Birkl från St. Anton varit verksam. Med stor skidskicklighet har Birkl förordat framstående förmåga att instruera. Han har förvärvat många svenska skidlöparvänner och hans arbete har varit av stor betydelse för skidskolan.

Vid såväl Storlien som Riksgränsen hade under årens lopp ordnats flera slalombackar av fullt internationella mått. I dessa ha årligen mindre, lokala slalomtävlingar avhållits. På våren 1935 syntes tiden vara mogen för en större slalomtävling, och på Skidfrämjandets inbjudan samlades i Storlien ett 100-tal slalomåkare, varav dussinet norrmän, för att mäta sina krafter. Tävlingen, som organiserats av skidskolan, blev i alla avseenden lyckad.

I Riksgränsen gick samma år en större slalomtävling av stapeln. Här instiftades även det s. k. störtloppsmärket med start på Riksgränsfjällets topp och mål vid turiststationen

Åke Ditzinger, skidskolans nuvarande chef. I. Holm foto.

Laplandia. Banan är som redan nämnts 1,500 m lång med en fallhöjd av 450 m. Fordringarna för det manliga märket i guld äro 2 min., i silver 4 min. och i brons 6 min. samt för det kvinnliga märket i guld 3, i silver 4 1/2 och i brons 8 min. Störtloppsmärket har otvivelaktigt stimulerat intresset för utförsåkning bland Riksgränsens besökare.

Slalom erövrar Jämtland.

Inom Jämtland grep slalomintresset kring sig med vindens hastighet. Förtjänsten härav tillkommer främst Olle Rimfors. I sin egenskap av sekreterare i Skidfrämjandets Jämtlandsförbund har han varit outtröttlig i att stå föreningar och klubbar bi med råd och dåd ifråga om såväl anläggandet av slalombackar som organiserandet av slalomtävlingar. Vid Östersund har på hans initiativ skapats tre aktningvärda slalombackar, och bland stadens ungdom har han dragit fram en

hel skara goda slalomåkare, vilka redan gjort sig bemärkta vid tävlingar.

Östersund gör anspråk på att hava anordnat den första slalomtävlingen i landet den 28 januari 1934. Detta innebär dock någon överdrift, ty sådana tävlingar hade flera år tidigare förekommit i både Storlien och Riksgränsen. Östersundstävlingen samlade stort intresse. Deltagare voro fyra damer och femton herrar. Åskådarna räknades i tusental. Tävlingen avhölls i Lad-ängen, som oriktigt deklasserats till "Fläsklådan", och affischen för tävlingen var mycket fyndigt ihopkommen.

Redan följande år var en ny slalombacke på Östbergets sluttning mot söder färdig och den slalomtävling därstädes, som ingick i Östersundsspelen 1936, var en av dessa spels mest bemärkta händelser. En tredje slalombacke vid Gustafsberg på Östbergets östsida invigdes vid Östersundsspelen 1937.

Slalombackar hava för övrigt under senare år kommit till på ett stort antal platser, i regel på initiativ av Skidfrämjandets lokalkommittéer. Vid det möte som hölls hösten 1936 i samband med årsmötet med representanter från länsförbund och lokalkommittéer, var det någon som begärde ordet för att redogöra för en slalombacke i sin hemtrakt. Detta anförande följdes av ett tiotal andra, i vilka var och en kunde beröra redan färdiga eller planerade slalombackar. Här kan icke bliva fråga om någon ingående redogörelse för alla dessa anläggningar, vilka i de allra flesta fall uppfylla fordringarna för tävling om svenskt mästerskap, men några av de större synas förtjänta av ett omnämnande.

Inom Jämtland finnes det, förutom de redan omnämnda i Storlien och vid Östersund, ett tiotal backar, de flesta stakade av Olle Rimfors. Störst torde Åre-backen vara, och tillkomsten av denna möjliggör anordnandet här liksom i Riksgränsen av kombinerad tävling i slalom och störtlopp av fullt internationella mått.

Även norr om polcirkeln breder slalomsporten ut sig. Lokalkommittén i Gällivare har på Dundret i närheten av Skidfrämjande-stugan fått sin slalombacke, där på våren 1937 un-

Olle Edlund t. v. och Edmund Birkl i Riksgränsen. H. Haake foto.

der ledning av ingenjör Ragnar Kempe Norrbottens distriktsmästerskap i slalom avhölls. Vid dessa liksom vid vårens tävlingar i Riksgränsen visade Kirunapojkarna sin överlägsenhet. Denna hade de förvärvat genom flitig övning under ledning av ingenjör Gunnar Malmstedt i den nya slalombacken på Kirunavara.

Inom Västernorrlands län har under det sista året anlagts

tre goda slalombackar. I Sollefteå har man å Hallstaberget fått en förnämlig slalombacke, vilken på ett lyckligt sätt kompletterar den stora hopp-backen. Förtjänsten tillkommer i första hand de båda ordförandena i Skidfrämjandets Ångermanlandsförbund, rektor Gerhard Lindberg, och i lokalkommittén i Sollefteå, baningenjören Manne Briandt. Skidmästerskapen 1938 skola avhållas i Sollefteå, varvid för första gången tävling i slalom kommer att gå samtidigt med övriga tävlingsgrenar. Sundsvallskommittén med major Bror Sjödin i spetsen har med kraftigt stöd av staden lyckats åstadkomma en storstilad backe å Södra Stadsberget. Den har stakats av Sven Eriksson-Selånger. Härnösandskommittén fann efter mycket sökande en plats på östra slutningen av Fälleberget endast några hundra meter från Skidfrämjande-stugan.

En av de ledande inom Filipstadskommittén, ingenjör Bernhard Bergström, kan taga åt sig hedern av den ståtliga backen vid Filipstad, vilken blivit ett utmärkt komplement till Kallhyttans turiststation. Slalombacken vid Järvsö har stakats av Gunnar Dyhlén.

På liknande sätt hava även flera andra av Skidfrämjandets lokalkommittéer lyckats åstadkomma betingelser för övningar i utförsåkning. Överallt har man haft stora svårigheter att kämpa med för att få backarna i åkbart skick, då de utsedda platserna i regel varit skogbeväxta, steniga och gro-piga. Det har arbetats i ur och skur under höstens och förvin-terns söndagar och andra fridagar med att röja träd, spränga sten, bryta stubbar och släpa ris. Arbetet var säkerligen mången gång tungt för de ovana ungdomarna, men med den entusiasm, som besjälar skidlöpare, hava på många håll verkliga storverk uträttats. Sannolikt dröjer det icke heller länge, innan varje större plats, som har några betingelser för slalom-åkning, kommer att hava sin egen backe.

Slalom blir tävlingssport.

Inom Internationella skidförbundet rön-te alpländernas rep-resentanter rätt mycket motstånd, särskilt från norskt håll, in-nan utförsåkning vann likaberättigande med de äldre täv-

*Slalombanan vid S. M. i slalom i Östersund
1937. Georg Lingsell foto.*

lingsformerna. Översten Carl Gustaf Hamilton har med stor framgång arbetat på en utjämning av det motsatsförhållande, som i denna fråga höll på att uppstå mellan nordbor och mel-laneuropéer.

Svenska skidförbundets ledande följde med uppmärksamhet slalomsportens utveckling. En del lovande förmågor sändes på våren 1935 upp till skidskolan i Riksgränsen för att av Sigge Bergman förberedas för ett eventuellt deltagande i de olympiska tävlingarna i utförsåkning vid spelen i Garmisch-Partenkirchen. De utvalda voro ett par av våra främsta backhoppare samt några pojkar från Åre och Storlien. Ingen väntade väl, att vi skulle få något att säga till om i dessa tävlingar med alpländernas rutinerade åkare. På grund av en del olyckliga omständigheter blev det svenska deltagandet dock

svagare än det kunnat bliva. Slalomspporten här hemma hade emellertid genom denna representation fått ett gott handtag. Även i Norden började man mer allmänt erkänna att utförsåkning som tävlingsform var värd en plats vid sidan av de "klassiska grenarna", terränglöpning och backhoppning.

Vid tävlingar i Sverige tillämpades till att börja med de internationella tävlingsreglerna. På förslag av Skidfrämjandet beslöt emellertid Svenska skidförbundets styrelse år 1936 att låta utarbeta tävlingsregler för mästerskap i slalom. Reglerna, som tillkommit under samarbete mellan våra två stora skidorganisationer, förelågo vid skidförbundets årsmöte 1936. Mötet instiftade mästerskapet och beslöt, att tävling om det samma skulle första gången avhållas vintern 1937.

Naturligtvis hade det varit önskvärt, att ett mästerskap i störtlopp ävenledes kunnat instiftas. Det ansågs dock, att detta borde anstå — åtminstone tillsvidare —, då störtlopp kan anordnas endast på ett fåtal platser, vilka dessutom äro belägna i våra fjälltrakter.

S. M. i slalom i Östersund år 1937.

Östersund utsågs av många skäl till plats för den första tävlingen om det nyinstiftade mästerskapet. Jämtlands residentsstad har pålitliga snöförhållanden och, sedan det bestämts, att tävlingen skulle gå så sent som den 4 april, kunde icke någon sydligare belägen ort gärna komma ifråga. Slalomspporten har inom Jämtland slagit fastare rot än inom något annat landskap. Staden förfogar i Olle Rimfors över landets mest erfarne tävlingsledare samt dessutom över en stab tränade funktionärer. Den organisation, som sedan tre år haft hand om ledningen av Östersunds-spelen, var beredd att åtaga sig anordnandet av mästerskapstävlingarna. Slutligen är slalombacken vid Gustafsberg en tillgång att räkna med.

De härliga solskensdagar, som hela Norrland i år var be-
gåvat med från mitten av mars till långt fram i april, gjorde, att arrangörerna med mycken spänning sågo, hur dagsmejan tog på snön. Det var en ren lyckträff, att den räckte över den 4 april; redan den 6 april hade det varit omöjligt att

genomföra tävlingen. Banan var emellertid i gott skick, tack vare de omsorgsfulla och förtänksamma åtgärder, som Rimfors vidtagit. Vädret under själva tävlingen var det bästa, en strålande vårdag, och enbart den vackra utsikten från backen över Storsjön, Frösön och staden gav full lön för mödan av en promenad dit ut.

I den 420 m långa backen hade Rimfors placerat 27 flaggportar. Banans första tredjedel var relativt lätt, men mitt för läktaren gav en s. k. böjd korridor god fart ut i en nära 40-gradig sluttning, där tre vertikalt ställda portar med trång slutport utgjorde stötestenen tillsammans med ett omedelbart därpå följande kraftigt motlut, i vars mitt stod en tvärställd port. På denna sträcka avgjordes tävlingen. Här ställdes nerverna på lika hårt prov som skidskickligheten. Å banans sista tredjedel hade inlagts ett rejält stup, där den som icke lärt sig "nedtramp" flög iväg en 10 meter. Rimfors hade alltså här återupplivat de gamla telemarkingarnas vana att lägga in stup i banan, en sed som slalombanläggare i vår tid i regel glömt bort. Innan man sett någon passera utför backen, föreföll banan mycket svår, men tävlingen visade, att svårighetsgraden åtminstone för herrarna varit synnerligen väl avvägd.

För åskådarna var likaledes väl sörjt genom effektiva avstängnings- och bevakningsanordningar, ett utmärkt rapporteringssystem, högtalare m. m. En lämplig åtgärd var förbudet för de tävlande att uppehålla sig i backen innanför det avspärrade området, sedan tävlingen börjat. Om de tävlande tillåtas att samla sig vid de mest kritiska passagera, skymma de för åskådarna och hava dessutom tillfälle att studera de medtävlades sätt att klara svårigheterna, vilket skänker fördel för dem, som hava höga startnummer. De talrika åskådarna voro i solskenshumör, och stämningen var den där obeskrivbara, som man alltid får uppleva vid en riktigt lyckad skidans fest.

Olle Rimfors och Sigge Bergman prövade såsom föråkare banan och visade liksom så många gånger tidigare de yngre vägen. De måste denna mästerskapsdag hava känt stor tillfredsställelse över, att svensk slalom växt ur barnskorna.

T. v. Inga Söderbaum, första svenska mästarens i slalomåkning. T. h. Harald Hedjerson i det avgörande andra åket i svängen framför läktaren.

Damernas tävling räknade tyvärr endast tre deltagare. Som mästarens utgick Inga Söderbaum, Djurgårdens IF., med en tid av 145.5 sek. Hon var även klart överlägsen sina medtävlarinnor och Skidfrämjandets hederspris stannade hos en värdig mästarens. Slalomåkning har ironiskt *benämns* "konståkning på skidor". Det ligger dock sanning i uttrycket. I lika hög grad som konståkning på skridskor ger slalomåkning kvinnan tillfälle att utveckla smidighet, balans, djärvhets, elegans och grace. Det är en fröjd för ögat att se en skicklig slalomåkerska i aktion. Östersundsspelens slalomtävling för damer, vilken avhölls i februari, visade, att vi hava goda ungdomar, men de hade i år ännu icke åldern

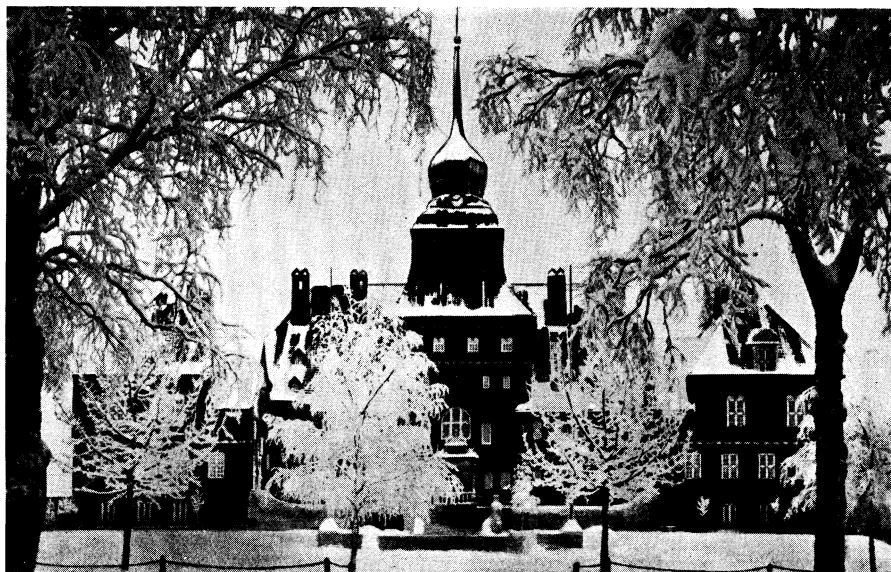
inne för tävling om mästerskapet. Storlientösen Maj Nilsson och östersundsflickorna Karin Smith och Brita Rimfors, vilka i år under Östersundsspele framgångsrikt togo upp striden med den sympatiska lilla norskan Ingrid Kavli — senare seg-rarinnan i Graakallenrendets utförstävlingar — samt många av deras jämnåriga komma säkert, om de fortsätta som de bör-jat, att framdeles skänka mästerskapet i slalom för damer mer spänning och mer festivitas än den som åstadkoms i år.

Var damernas insats svag, så var herrarnas så mycket bättre. Femtio slalomåkare ställde upp till start och av dessa skulle enligt ledningens bestämmelse de trettio bästa i första om-gången få deltaga i den andra. Sven Eriksson-Selånger var klar favorit, men i en slalomtävling kan mycket inträffa, och mången jämte hoppades säkert, att mästerskapet skulle stanna inom provinsen. Förutom "Selånger" hörde även Harald Hedjerson, Djurgården, och Hans Hansson, Åre, till dem som åtnjutit olympisk slalomträning 1935 och 1936. Det var även mellan dessa tre som striden om mästerskapet skulle komma att stå.

I första omgången åkte de tre djärvt, säkert och följsamt. Det bästa intrycket gjorde "Selånger", som också noterade den kortaste tiden med 42.1. Närmast följde Hansson med 42.6 och Hedjerson med 42.8, d. v. s. 0.7 sek. skilde förste och tredje man. Rune Persson, Frösö IF., och Ulf Smith, Öster-sund, kommo härefter med 45.0 och 45.2 sek.

Spänningen var stor, när andra omgången började, men "Selångers" segerchanser ansågos hava stigit. Hedjerson kom först av de tre. Han gick hårt genom kurvan framför läkta-ren och med god fart ned i branten. Skulle han med den far-ten klara vertikalen? Det gick fint! I motlutet syntes han nära att förlora balansen, men redde upp situationen, och vid nästa port ökade han farten genom ett kraftigt ytterskär. Tiden blev 41.1 sek. och färden blev dagens snabbaste.

"Selånger" tog icke några risker, men bättrade på sin förra tid med 0.2 sek., vilket dock icke räckte för att slå Hedjer-son. Skillnaden dem emellan blev i sammanlagd tid 0.1 sek. och endast 0.2 sek. efter "Selånger" kom Hansson. Tiderna

Östersunds vackra Rådhusplats, där prisutdelningen förrättades av landshövding Munck af Rosenschöld.

voro 83.9, 84.0 och 84.2. En jämn och vacker strid om mästerskapet.

Närmast dessa kom Ulf Smith, Östersund med 88.5, bra gjort av den som samtidigt höll på med sin studentexamen.

De två första svenska mästerskapen i slalomåkning hade alltså gått till Djurgårdens idrottsförening. Efter detta kan man säkert hoppas, att denna förening, som gjort så mycket för svensk skidrott och framför allt för backhoppning, kommer att med allvar gå in även för slalomåkningen.

Kampen om lagpriset blev likaledes hård och här gick segern och mästerskapet till Åre-pojkarna Hans Hansson, Einar Hansson och Anders Rohlén. Närmast följde Östersunds slalomklubb och på tredje plats Frösö IF. Detta visar bäst vilken bredd slalomporten fått i Jämtland.

Östersund hade med framgång skiljt sig från hedersuppdraget att organisera den första mästerskapstävlingen, men så hade också alla med entusiasm och allvar gått in för uppgiften. Stadens fäder hade på föredömligt sätt lämnat sitt stöd. Garnisonens truppförbandschefer hade i den mån sådant varit möjligt ställt funktionärer och handräckning till förfogande, varvid Jämtlands fältjägerregemente svarat för slalomtävlingen och Norrlands artilleriregemente för den terränglöpning, 20 km, som avhållits tävlingsdagens morgon. Jämtlands sparbank hade anslagit medel till läktarbygge m. m. Stadens innevånare m. fl. visade sitt intresse genom att så talrikt möta upp vid tävlingen, att publiksiffran närmade sig 4,000, vilket är vackert i skidsäsongens elfte timma. Slutligen bidrog vädrets makter på ett nästan förbluffande sätt till att göra tävlingen till en fullträff.

På sina håll har det uttalats farhågor för, att terränglöpning och backhoppning skola trängas i bakgrunden av slalomåknigen. Backhoppning har dock i vårt land aldrig lyckats i vidare kretsar samla aktiva utövare, och av landets 100,000-tals skidlöpare är det nog icke många pro mille, som ägna sig åt denna gren. Backhoppning och slalom komplettera varandra förträffligt, vilket bäst bevisas därav, att våra främsta backhoppare, exempelvis Selånger-Eriksson och Hedjerson, även äro skickliga slalomåkare.

Våra terränglöpare åter äro i regel svaga utförsåkare, vilket många gånger framhållits som orsak till mindre goda placeringar vid internationella tävlingar. De behöva förbättra sin teknik i utförsbackarna, och bästa medlet härtill är otvivelaktigt slalom-träning.

Våra slalomåkare hava gått framåt, därom råder ingen tvekan, men ännu fattas det mycket, framförallt tävlingsrutin, innan de komma i klass med alpländernas "slalomkanoner". Viktigare än detta är dock, att skididrotten genom de nya grenarna på den gamla kärnfriska stammen tillförts nya skaror, som i denna idrott söka hälsa, glädje och vederkvickelse.